

réinképeivel viaskodva is volt ereje a testi kinok présében
 fuldokolva is volt ereje hogy ne hátráljon mentse ami még
 menhető amikor recsege meglazulnak a világ eresztékei
 elszabadulnak a leláncolt gonosz erők és szertefutnak
 meglapulnak dohos odvaikban a tűz fölkelet örei mert félnek
 ő nem félt már semmitől és csak mulatott a saját gyarlóságán
 de képzelt vétkeire sem remélt földozást senki emberfiától
 hiszen tudta jól segítséget hiba kér mástól úgy sem kaphat
 egyedül kell rátalálnia a célra a sehová se vezető kapura
 és végül is el kell buknia hogy sértetlenül átnyújthassa
 az utána jövőknek az eleven szemet a sugárzó pislá lángot
 ezt óvta és táplálta amíg lehetett amíg volt miből
 két kézzel szórta adományait utoljára vézna testét
 ajánlotta martalékul aztán káprázatként szertefoszlott
 és már nincs sehol a kiáltásunk nem jut el fülébe
 kérdezhetünk tőle bármit sirathatjuk vagy dicsérhetjük
 nincs aki válaszolna örökre nemák a föld hideg ajkai
 már csak a remekművek talányos derengő fénye világít
 hevenyészett olcsó gesztusainkra tragikomikus pózainkra
 vagy szemfényvesztő mutatványainkra jobb ha tudod
 régóta futyul a világ a hiúságra a pecsenyéjüket sütögető
 öntelt akarnokokra nincs szüksége már a hazudozásra
 így hát amit megtanultam annyi mint a füst semmit sem ér
 varázsolni a semmiből szárnyas griffet vagy fületlen gombot
 bárki megtanulhat de a csontjainkban sístergő parazsat
 makulátlan delejes örvénylését megőrizni a tudás édeskevése
 anyai a mester üzenete gyötrelmes életének legfőbb tanulsága.

DEÁK LÁSZLÓ

Olyan régen, s utoljára

Féldalt könyökölve hevert, mint holmi antik lakomákon volt szokás és
 élvezte a társalgást, furdótt a szavakban, lett légyen róla szóló dicséret
 vagy gonoszkodó, köznap i intrikálás; szavak tajtékos hullámain lebegett,
 madárcsontú ember, a szemem előti, láttam, nem valami káprázat; mert

a felkönyökre dőlő test sosem az, amint a kalandos tekintet sem, ha hirte-
 len rádirányul, elrebben, s végül megpihen egy ponton, kívül a szobán, a
 városon kívül, valamennyi ismert földön és csillagzaton túl; miközben
 élvezte a társalgást, felkönyökölve ott, lubickolt a szavakban, adomákban
 és parttalan szídmakban, miközben osztolni látszott aggodalmainkban,
 pillantása megtapadt, amott, nem sejtethető miféle csodán, mohón itta
 magába, mint ki nem és nem szabadul; így esett bűvöletbe a madárcson-
 tú ember, láttam, színiültig telt bódulattal, már örökre, Kálnoky László.

APOR ELEMÉR

A megírhatatlan

In memoriam Kálnoky László

Amikor az emlékezet homályából
 előlépett Homálynoky Szaniszló
 s íróját egyre távolabbi
 kalandok felé sodorta,
 már sejteni lehetett
 hogy megkezdődött
 a rejtélyes visszaszámlálás
 az ismert nulla pontig.
 Hangja számunkra alig hallható
 néha rövid ütemzavar a szívben
 máskor pillanatnyi szédlülés
 miként holmi vásári sergőn
 de bizonyos, hogy megindultak
 a fogyó számsor jelzései.
 A rejtélyes számláló
 még el akarja őket
 az emlékezés játékaival,
 hiszen nagyszerű dolog
 újra élni, ha erőltenebbül is
 de aranyló homállyal.
 Azt hinnéd, sikerült megfogózni

a törvény ellenében
 pedig az emlékezés egyre több
 és mélyebb védő réteget
 bont le a tudat szövédékeiről
 és immár meztelenül haladunk tovább.
 Alig vesszük észre, hogy pályánk
 egy kör görbületén hajlik vissza
 az utolsó öntudatlanságig
 mely az elsővel azonos
 három... kettő... egy
 és ott, az utolsó nulla ponttal egybeforr
 és bezárul a kör.
 Milyen téma lett volna
 számodra is, aki a tudat
 legrejtettebb zugait is megkutattad
 micsoda téma
 de – megirhatatlan.

RÁBA GYÖRGY

Madarászok

Ahogy elnéztem őket évtizedeken át
 mindegyikük firkázta a maga madarát
 korántsem római módra nyenc csemegének
 nem is kalitkába szánt önző mulatsága végett
 talán vizslatták bennük határtalan énjüket
 íme a minden választ fölcsepegető élet-helyettesek
 talán így eszméltek rá totem-állatukra
 aki testre szabott törvényeiknek a titka
 lassan-lassan ezek a révült ámulók
 szemmel hurok-vetők lépesszót állítók
 állényegültek csőrüket prédára tartva
 kérgeken kopácsolva torkukat táogatva
 mintha ma látnám éberen Kálnoky Laci
 kedvére való falatát örhehény lesi

gubbaszt kopott széke gallyán türelmes örvös
 légykapó szellemi étke majd csak élébe röpdös
 utána kap s máris hízik szemlátomást
 nyelt egy csipet húsos tréfát ízes lidércnyomást
 Pilinszkyre pillantok amint föl a magasba tárja
 rigó-gégéjét valami megjósolt ragyogásra
 azán csetteg már cserreg is csupa iszonyat
 kékkánya súlya roskasztja az ágakat
 s egy másik kép Palika Toldalagi álltában alva
 szürkegém állóvizeit szigonyozza
 zsákmányát elvétí kérdőjellel fagy s megint
 figyel holtágak rendbontó ficákolásait
 hogy hiányoztok hajdani madarászok
 firtattatok a teremtett s a természeti világot
 a földvonzástól elcsapongni űzött vágyatok
 egemen színes tüneményé kulcsjellé váltatok

LATOR LÁSZLÓ

Egy magánzó a Krisztinavárosban

Budapesten a leghosszabb ideig, majdnem harminc évig, a Mészáros utca
 30-ban lakott Kálnoky László. „A hajdan Krisztinavárosnak nevezett
 városnegyedben”, a Naphegy alatt kanyarodó utca házai azon a részen,
 ahol Kálnokyék laktak, vidékiesen villaszertűek voltak. De a fák szegé-
 lyezte útnak csak egy oldala van, és nem messze tőle ott fut a Déli pályá-
 udvarról kivezető sínpár. (Ez a zajos, füstös szomszédság Kálnokyékát az
 Őrmezei lakótelepre is elkísérte. A Menyecske utcában, ahová 1977
 januárjában költöztek, a Kelenföldi pályaudvarról kiinduló vonatokat
 láthatták az ablakukból.) A Mészáros utcai ház, ha kívülről nézte az em-
 ber, kényelmes, tágas polgári lakást sejtetett. A nagy, súlyos fapapun át
 visszhangos kapualjba, onnan négyszögletes, fával, virággal kertesített
 udvarba jutott a látogató. De rendezett, kellemes otthonra lehetett követ-
 kezteni Kálnoky megjelenéséből is. (Ismerősei egyébként azt is tudták,
 hogy apja jómódú városi tisztviselő, majd polgármester volt Egerben, az
 elpestiesedett költő mögé könnyen oda lehetett képzelni az *Időszertűlen*